

משה גל / סודות ומסתורין על שפת אנוש

The Secrets and Mysteries of the Human Language

Moshe Gal

סודות ומסתורין על שפת אנוש

משה גל

עורכים ראשיים: קונטנטו דה סמריק - הוצאה לאור בינלאומית

עריכה: מתי אלחנתי

עריכה לשונית: רוני פיינגולד

עיצוב הספר והעטיפה: סילביה לודמר-כהן

© 2014 כל הזכויות בעברית שמורות למשה גל

Contento de Semrik לאור בינלאומית

איסרליש 22 תל אביב 67014

www.bookpublish.co.il

אין להעתיק ספר זה או חלק ממנו וכן לאחסן בבנק נתונים או להעביר

בשירותים מקוונים, לשכפל, לעבד, או לתרגם בכתב,

ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

מסת"ב: 1-337-337-965-978

דאנקוד: 151-488

נדפס בישראל תשע"ד 2014

Printed in Israel

תודות

לאנושקה (ענת), אהבת חיי באמת, האשה שבי איתי ולצדי.

להוריי, אסתר פסקר ומיכאל גלבלמן.

להוריי הרוחניים, ישראל יצחקי, שנתן לספר את שמו,
אמן דגול מאושיות הזמר העברי ומאירה אילן, מלכת איגוד
האומנים של ישראל - אמ"י.

לילדיי האהובים, נדין שבזכותה נכתב הספר, חגית וסאי.

למתי אלחנתי שרק בזכותה המידע הזה רואה אור.

לחיה שחורי האסטרולוגית, על התמיכה והפרגון במהלך
הכתיבה.

משה גל

משה גל

סודות ומסתורין על שפת אנוש

קונטנטו דה סמריק

תוכן העניינים:

המבוא

9 ראשית מסע

פרק ראשון

19 רגע הגילוי

פרק שני

35 לעורר את השלם בתוך האדם

פרק שלישי

85 כיווני השפעה

פרק רביעי

127 יצירת מציאות

פרק חמישי

145 מילון

הבהרה לקוראים

הערה זו מכוונת לדוברי השפה העברית התקנית.
בספרי זה אינני משתמש בשפה הנחשבת כתקנית, למרות שהשפה
התקנית מוכרת לי היטב.
אני מדריך ומלמד את השפה העברית כפי שהיתה כשפת האם,
כשפת אמת, כשפת שלם.
שלב אחרי שלב אני מסביר כיצד צילילי השפה מובילים אותנו אל
המקור, אל שלם.
דרך אל שלם, אל המקור, לא תמיד עוברת דרך השפה התקנית,
אנו צריכים לדעת להרכיב תמונה שלמה בעזרת הכוח הדיבור.

המבוא – ראשית מסע

בערבו של האחד בספטמבר 1949 ביקרו הוריי בבית הקולנוע בעיירה קטנה בקזחסטן, ששמה קיזיל-אורדה. פעם בשבוע היה מוקרן בעיר סרט קולנוע על גבי בד לבן להנאת הציבור הרחב. ככל הידוע לי שם הסרט ששניהם עמדו לצפות בו היה "מישקה בן אצולה". בעודם ממתינים לתחילת הסרט, אמי החלה להרגיש בצירים. לאחר שחוותה את ירידת המים, נלקחה לבית החולים המקומי, באמצעות המשאית היחידה שהיתה אז בעיירה. באחד בספטמבר 1949 יצאתי לאוויר העולם. המיילדת החזיקה אותי בשתי ידיה ואמרה לאמי: "הילד נולד בדיוק באחד בספטמבר, ומהיום ילך לבית הספר".

גם אם נאמר הדבר כהלצה, הרי שכזה הייתי מאז הולדתי: חקרן המבקש לדעת את האמת.

התחלתי ללמוד לקרוא בעזרת אמי, בגיל שלוש כבר ידעתי קרוא וכתוב. אמי נהגה להושיב אותי מול האורחים, ואני הייתי מקריא שירים בעודי מגמגם.

כמו משה רבנו, כבד פה וכבד לשון הייתי. כבר אז היו לי יחסים לא פשוטים עם השפה, וידעתי קושי רב להוציא צליל כלשהו מפי. תמיד חיפשתי אחר תחליפים לעיצורים שלא יכולתי לבטא: הפ' למשל, או כל צליל שהיה כרוך במגע עם השפתיים. כך למשל אותיות בומ"פ היו

קשות לי להגייה. הניסיון שלי למצוא אותיות ומילים חלופיות לאלה שלא יכולתי לבטא בגמגום, גרמו לי לדעת את כוחה של המילה. בלי לדעת מעבר לזה, מבחינה שכלתנית, ידעתי שאני מתמודד עם כוח שנקרא "מילה", והדבר העסיק אותי רבות כילד.

ייחסתי חשיבות גדולה לתחום היכולת לומר דברים או לא לומר אותם. פיתחתי גם יכולת לומר את המילה הנכונה כשהייתי צריך לעצור או לבנות תהליך, כמו בהשכנת שלום או בוויכוח. היופי שהמילה יוצרת כששמעתי אותה הקסים אותי, כמו גם היכולת של השירה ושל המשורר ליצור מילים ולחבר אותן למשפטים, שיחד יצרו אווירה מלאת עוצמה בתוכן. אינטואיטיבית חשתי שאמנות המילה היא לא פחותה מאמנות הצלילים של נגינה. אני נזכר במשפט של המשורר הגדול מנדלשטאם: "אם שירה לא מרפאה - היא איננה שירה".

ואכן, הגמגום ליווה אותי עד השנים האחרונות, ובעזרת הידע שרכשתי התגברתי עליו לחלוטין.

הצורך לדעת גרם לכך שלאורך כל שנות לימודי בבית הספר למדתי היטב, התעמקתי בכל הקשור בלימודים, והקדמתי את תלמידי הכיתה שהייתי בה בהכרת החומר הנלמד. התעניינתי במיוחד בתחומים הריאליים, ומגיל צעיר ידעתי שאלמד פיזיקה גרעינית. הכנתי את עצמי לכך. המקום שהייתי בו היה לא פשוט, הייתי צריך להילחם על מקומי כאדם. כיהודי, הייתי צריך למצוא את עצמי ואת זהותי יום-יום מחדש, האווירה הבסיסית היתה אנטישמית. כבר אז שאלתי עצמי את השאלה האם להיולד או להיקרא יהודי, יכול למשוך אל האדם כל כך הרבה שנאה. נאלצתי לשמוע אמירות כמו "למרות שאתה יהודי, אתה בחור טוב".

סיימתי את לימודי בבית הספר בשנת 1967, וניסיתי להתקבל לאוניברסיטת מוסקבה כדי ללמוד פיזיקה גרעינית. כבר בתחילת הדרך הכשילו אותי. בוועדה הרפואית, טענו שיש לי לחץ דם גבוה, ואיני רשאי ללמוד מקצוע שדורש בריאות תקינה לחלוטין. מאחר